

RENOVACIÓ

FULLES POPULARS DE LA JOVENTUT NACIONALISTA

N.º 2

OLOT 7 DE FEBRER

1918

Nº 2320.

EL MANAMENT PATRIOTIC

En l'actuació pública dels homes hi ha moments de justificada vacil·lació, moments en els quals hom no sab ben bé el que ha de fer perquè es presenta obscura la perspectiva que un té al davant. En aquests cassos sempre seràn poques les precaucions que's prenguin a fi d'obrar amb rectitut i saviesa.

Però, en canvi, hi ha altres moments en els quals l'horitzó és tan clar que la conducta dels homes ve senyalada amb la precisió d'un axioma matemàtic. Hi ha moments en els quals un hom quasi no té dret a fer-se la pregunta de com obrarà, perquè la propia consciència, el propi instint de dignitat senyala clarament i imperiosament la conducta a seguir.

Ara, davant de les eleccions que estan convocades, ens trovem els catalans en un d'aquests moments clars i precisos en els quals no és possible la més petita vacil·lació.

En el grandió desvetllament de la consciència popular de tota Espanya, en aquest precís moment en que per obra i gràcia de l'esforç i la direcció catalanes Espanya ha emprés decididament el camí de sa reconstitució, començant per alçar-se damunt la vella política, damunt del monopoli del govern del Estat pels dos partits artificiosos, sindicats de favors, allunyats de tot interès col·lectiu, els catalans no podem, no tenim dret a optar i devem votar decididament per qui representi més genuinament, amb més autenticitat i amb més garanties de fermesa l'impuls d'aquest gegantí moviment renovador.

Avui totes les altres qüestions tenen una significació secundària, avui, com ha dit recentment

En Cambó «és únicament essent ben catalans, presentant-nos com fonament catalans, com les nostres paraules tindran tot el vigor per a remoure les consciències i la nostra acció tota la eficàcia per a una obra constructora. Es únicament en nom del fet viu de la personalitat catalana i del ressorgiment de Catalunya que nosaltres podrem desvetllar tots els altres pobles de Espanya.»

La responsabilitat moral que contrauria avui un català que, per consideracions personals, egoistes o sentimentals, desertés del llòc que l'imperiós manament patriòtic li senyala, seria grandíssima, seria de faisó tal que mereixeria el despreci i la maledicció de tots els bons patriotes.

Hem de comprendre clarament que havent-nos donat la Providència ocasió de contribuir a un fet tant singular i trascendental com és el de col·laborar amb el nostre vot a la elecció d'un Parlament que proclamarà l'autonomia de Catalunya i amb ella iniciarà la transformació de la vida pública espanyola encaminant-la per vies de llibertat i de progrés, seria un verdader crim abstenir-se o votar per qui oferís el perill més insignificant de que en l'hora decisiva deixés de servir exclusivament el manament de la Pàtria.

No és possible que oblidem el que'ns passà als olotins quan va celebrar-se la famosa Assemblea de Parlamentaris, primer episodi de aquesta lluita a mort contra la vella i denigrant política dels partits oligàrquics espanyols.

Vibravem tots d'entusiasme i de neguit per l'èxit de aquella primera batalla en la que tantes esperances havíem posat. I quan vingué el mo-